ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **D. S.**, zast. Mgr. Tomaszem Pustówkou, advokátem se sídlem Hrabinská 498/19, Český Těšín, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2017, č. j. CPR-9149-2/ČJ-2017-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 10. 2017, č. j. 20 A 23/2017 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 1. 3. 2017, č. j. KRPT-255714-66/ČJ-2016-070022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím bylo stěžovateli dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a zároveň mu byla stanovena doba dvou let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Doba

k vycestování z území České republiky mu byla stanovena v délce 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky (dále jen „ČR"). Současně mu byla dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

I. Vymezení věci

[3] Předmětem sporu je zejména zodpovězení následujících otázek: (1) zda stěžovatel na území České republiky vykonával závislou práci bez příslušného povolení k zaměstnání a (2) jestli pobýval na území České republiky neoprávněně. Při kladném zodpovězení předchozích otázek je třeba posoudit, zda mu správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců bylo uloženo v souladu se zákonem.

[4] Dle závěrů správních orgánů stěžovatel v období od 11. 5. 2016 do 9. 11. 2016 vykonával práci pro společnost RD Rýmařov s.r.o., se sídlem ul. 8. května 1191/45, Rýmařov (dále jen „RD Rýmařov"), při výrobě a kompletaci dílů montovaných domků, aniž by mu bylo vydáno povolení k zaměstnání či pobytu pro území České republiky. Současně měly za prokázané, že tato činnost naplňovala znaky závislé práce dle § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce"). Je tedy vyloučeno, aby se jednalo o službu ve smyslu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti").

[5] Stěžovatel považuje za nesprávné posouzení právní otázky týkající se povolení k zaměstnání a s tím související naplnění podmínek dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení stanoví, že správní vyhoštění se uloží cizinci, který je na území České republiky *zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval*.

[6] Uvádí, že jeho činnost pro RD Rýmařov měla povahu služby dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a proto nebylo třeba, aby měl povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou nebo modrou kartu, jichž je třeba k výkonu zaměstnání podle zákona o zaměstnanosti.

[7] Ze soudního spisu vyplývá, že Polská republika stěžovateli udělila vízum typu D (č. 007667986), které je platné od 6. 4. 2016 do 10. 9. 2016. Povolení k zaměstnání stěžovatel neměl.

[8] Krajský soud se zabýval otázkou, zda činnost, kterou stěžovatel pro RD Rýmařov vykonával, naplňovala znaky závislé práce. Uvedl, že pod pojmem závislá práce (§ 2 zákoníku práce) se rozumí práce vykonávaná ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a

zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Činnost stěžovatele (viz odstavec [4] shora) znaky závislé práce naplňovala. Tuto otázku posoudil jak Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský a Olomoucký kraj (na základě poznatků získaných součinnostní kontrolou Policií České republiky a oblastním inspektorátem práce), ale i orgán Policie České republiky.

[9] Krajský soud dále připomněl, že orgánům Policie České republiky je svěřena pravomoc vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mimo jiné i v případě, pokud cizinec vykonává závislou práci, aniž by mu bylo uděleno povolení k zaměstnání na území České republiky. V rámci takového správního řízení je úkolem orgánů Policie České republiky zodpovědět otázku, zda cizinec vykonává závislou práci, či nikoli. Správní orgány proto i nynějším případě postupovaly správně, pokud samy vyhodnotily, že se o závislou práci jednalo. Současně zjistily, že stěžovatel na území České republiky pobýval, aniž by disponoval platným oprávněním k pobytu nebo vízem. Z výše uvedených důvodů mu správní orgány v souladu se zákonem uložily správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[10] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Dále navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Má za to, že krajský soud i žalovaná nesprávně posoudily výkon jeho činnosti u společnosti RD Rýmařov jako výkon závislé práce, ač se ve skutečnosti jednalo o „přeshraniční“ poskytování služeb dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[12] Připomíná, že byl zaměstnán u polské společnosti ZBIMAR PLUS, se sídlem Adama Mickiewicza 6, Stryków, která měla s RD Rýmařov uzavřenou smlouvu o spolupráci (dále jen „smlouva o spolupráci“), jejíž podstatou bylo zaškolení zaměstnanců společnosti ZBIMAR PLUS v oblasti technologie dřevostaveb. Na základě této smlouvy bylo několik zaměstnanců ZBIMAR PLUS (včetně stěžovatele) na omezenou dobu vysláno do České republiky.

[13] Nadále tedy (přestože působil v České republice) vykonával výdělečnou činnost pro ZBIMAR PLUS, byl jí podřízen, plnil její pokyny a vykonával práci na její účet a zodpovědnost. Jeho činnost u RD Rýmařov měla povahu „nadnárodní“ služby, a proto mohl být polskou společností do České republiky v souladu s § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti vyslán, aniž by disponoval českým povolením k zaměstnání.

[14] Dále připomíná, že zákon o zaměstnanosti sice výklad pojmu „služba“ neobsahuje, ale z evropského práva i ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie (např. rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-91/13) vyplývá, že pojem „služba“ je třeba vykládat extenzivně. To dokládá mimo jiné i § 3 písm. a) zákona č. 222/2009 Sb., o volném pohybu služeb, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že službou je poskytování jakéhokoliv plnění mimo výkon závislé práce, a to zpravidla za úplatu či protiplnění ve

smyslu článku 50 Smlouvy o Evropském společenství; za službu se nepovažuje služba obecného zájmu nehospodářské povahy.

[15] I z této definice je patrné, že pojem „služby“ je třeba chápat široce (viz pojem „jakéhokoliv plnění“), a tudíž se nutně nemusí jednat pouze o poskytnutí plnění za úplatu - peníze, ale může jít i o výměnu dvou vzájemných protiplnění tak, jak tomu je v projednávané věci. Stěžovatel vykonával pro RD Rýmařov určité služby či práce a protihodnotou mu za to bylo proškolení ohledně provádění dřevostaveb. Správní orgány však vykládají pojem „služby“ příliš formalisticky, neboť vyvozují, že pokud smlouva mezi RD Rýmařov a ZBIMAR PLUS používá pojem „zaškolení“, nemůže se jednat o „službu“.

[16] Dále uvádí, že správní orgány nedostály povinnosti zjistit veškeré skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Za dostatečný podklad pro vydání rozhodnutí totiž považovaly toliko nečitelný protokol z kontroly provedené inspektorátem práce a extrémně stručný výslech zástupce společnosti RD Rýmařov. Stěžovatel je však přesvědčen, že k objasnění skutečnosti - zda se jednalo o poskytování „přeshraniční“ služby, nebo o výkon závislé práce - bylo nutné provést mnohem rozsáhlejší dokazování, a to minimálně výslechem zaměstnavatele stěžovatele (zřejmě zástupce společnosti ZBIMAR PLUS – pozn. soudu) a výrobního ředitele společnosti RD Rýmařov.

[17] Navíc má za to, že správní orgány překročily své zákonné pravomoci, pokud si učinily vlastní závěr o tom, že pracovní činnost pro RD Rýmařov vykonával ve vztahu závislé práce. Tato otázka podle něj náleží do výlučné kompetence příslušného inspektorátu práce.

[18] V neposlední řadě stěžovatel namítá pochybení správních orgánů, které při rozhodování o vyhoštění stěžovatele vycházely z toho, že stěžovatel v době prováděné kontroly nedisponoval platným povolením k pobytu a práci na území Polské republiky. Stěžovatel nerozporuje, že mu platnost víza, č. X, uplynula dne 10. 9. 2016 a tzv. pobytová karta (povolení na přechodný pobyt a práci) mu byla vydána teprve dne 17. 11. 2016. Současně však dodává, že správní orgány z výše uvedeného mylně dovodily, že v okamžiku kontroly v areálu RD Rýmařov (dne 9. 11. 2016) v Polské republice pobýval a pracoval nelegálně. Tuto skutečnost navíc posoudily jako přitěžující při úvaze o délce správního vyhoštění, aniž by vzaly na zřetel, že z doplnění sdělení Wspólnej Placówki (Společné pracoviště Chotěbuz) ze dne 6. 12. 2016 vyplývá, že již dne 25. 10. 2016 (tj. 18 dnů před kontrolou) bylo stěžovateli uděleno povolení k přechodnému pobytu a práci na území Polské republiky.

[19] V důsledku shora uvedeného pochybení rozhodovaly v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, který stanoví, že *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. V této souvislosti stěžovatel poukázal na jiná rozhodnutí ve věci vyhoštění M. M., O. T. či D. B. (č. j. KRPT-255696-55/ČJ-2016-070022, č. j. KRPT-255665-59/ČJ-2016-070022, č. j. KRPT- 255669-54/ČJ-2016-070022), kteří společně se stěžovatelem působili v areálu RD Rýmařov a byla jim uložena délka správního vyhoštění na dobu 6 měsíců (výše uvedená rozhodnutí jsou přílohou ke kasační stížnosti).

[20] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud se dostatečně nezabýval otázkou možného snížení délky vyhoštění (postupem dle § 78 odst. 2 s. ř. s.), pokud pouze konstatoval, že vyhoštění je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví a pracovního trhu, a proto není možná moderace délky vyhoštění dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

[21] Nakonec namítá, že krajský soud v řízení nepřipustil důkaz výslechem svědků Zbigniewa Wejsmana, jednatele ZBIMAR PLUS, a Ing. R. S., výrobního ředitele RD Rýmařov. Navrhovaní svědci mohli krajskému soudu ozřejmit, v čem spočívala spolupráce mezi těmito společnostmi. Není vyloučeno, že by krajský soud po výslechu svědků dospěl k závěru, že činnost stěžovatele pro RD Rýmařov představovala poskytnutí „přeshraniční" služby ve smyslu § 98 písm. k) zákona o cizincích (zřejmě míněn zákon o zaměstnanosti – pozn. soudu).

[22] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že souhlasí, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Dále se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku, neboť po nezbytném poučení účastníků řízení, předložení spisů a vyjádření žalované ke kasační stížnosti přikročil k samotnému meritornímu posouzení kasační stížnosti. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Stěžovatel uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Ze systematického pohledu je vhodné se nejprve zabývat kasačním důvodem dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku krajského soudu. Jde o natolik závažnou vadu, že se jí musí Nejvyšší správní soud zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námitky stěžovatele (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Pokud by při tom Nejvyšší správní soud shledal, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti, musel by jej z tohoto důvodu zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[27] Povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (§ 54 odst. 2 s. ř. s.) představuje součást práva na spravedlivý proces i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy). Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné

záruky pro závěr, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nebo ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02).

[28] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své dřívější judikatuře. Např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, konstatoval toto: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*.“ V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, pak tento soud zaujal názor, že „*nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*.“

[29] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou tedy zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). S tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25).

[30] Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom judikatury jak své, tak i judikatury Ústavního soudu, která připouští, že opomenutý důkaz (jakkoli jde o vadu řízení před soudem) nemusí vždy znamenat porušení základních práv účastníků řízení, případně nepřezkoumatelnost rozhodnutí (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06; usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07, ve kterých Nejvyšší správní soud dovodil implicitní odůvodnění toho, proč nebyl důkaz proveden, ačkoli to nebylo ve zkoumaných rozhodnutích výslovně uvedeno).

[31] V posuzované věci opomenutí navržených důkazů - výslechů svědků Ing. R. S. a Zbigniewa Wejsmana - není takovým pochybením, které by zakládalo nepřezkoumatelnost rozsudku, jelikož krajský soud implicitně důkazní návrh stěžovatele vypořádal.

[32] Byť lze stěžovateli přisvědčit, že krajský soud k navrhovaným výslechům v rozsudku neuvedl výslovně nic, současně je třeba poukázat na to, že z protokolu o jednání před krajským soudem ze dne 13. 10. 2017 (v soudním spise založen na č. l. 28) vyplývá, že soud prohlásil usnesením, že další dokazování ve věci provádět nebude. Kromě toho je podstatné, že vyjádření Ing. R. S. a Zbigniewa Wejsmana je obsaženo ve správním spise, čehož si byl krajský soud vědom (podstatu jejich sdělení shrnuje na straně 7 – 8 napadeného rozsudku) a vzal je na zřetel.

[33] Popsaná vada nezakládá ve světle shora citované judikatury nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů, jelikož došlo alespoň k implicitnímu vypořádání důkazního návrhu krajským soudem. Ten po detailním shrnutí skutkového stavu a náležitém vypořádání žalobních námitek dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto není pochyb o tom, že správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců bylo stěžovateli uloženo oprávněně.

[34] Navíc je podstatné, že výslech Ing. R. S. a Zbigniewa Wejsmana by byl zjevně nadbytečný a nemohl by přinést žádný zvrat ve prospěch stěžovatele. V této souvislosti je vhodné připomenout, že smyslem výslechu svědků mělo být objasnění spolupráce mezi polskou a českou společností, přestože vyjádření těchto svědků jsou ve spise obsažena. Správní orgány i krajský soud měly dostatek podkladů, aby si mohly učinit závěr, zda stěžovatel prováděl závislou práci ve prospěch RD Rýmařov nebo vykonával „přeshraniční“ službu (§ 98 zákona o zaměstnanosti).

[35] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že neshledal ani jiný důvod nepřezkoumatelnosti. Krajský soud vyložil, proč považoval žalobu za nedůvodnou, vypořádal se se všemi žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných. Zcela jasně zdůvodnil, proč činnost stěžovatele ve prospěch RD Rýmařov naplňovala znaky závislé práce a vypořádal se i s tím, zda jsou orgány Policie České republiky, bez předchozího posouzení orgány inspekce práce, oprávněny učinit si samy závěr o této otázce. Dostatečně se zabýval i otázkou neoprávněného pobytu stěžovatele na území České republiky. Současně Nejvyšší správní soud dodává, že ani žalované nelze vytknout, že by skutkový základ věci zjistila nedostatečně. K návrhu na moderaci doby správního vyhoštění krajský soud uvedl, že ve státech Evropské unie vyhoštění nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, ale je specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví a pracovního trhu. Vzhledem k uvedenému nemůže přistoupit k moderaci délky správního vyhoštění dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

[36] Poté soud přistoupil k posouzení další kasační námitky. Stěžovatel tvrdí, že nebylo nutné, aby disponoval pracovním povolením na území České republiky, neboť v kontextu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti byl do České republiky pouze vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie (v Polské republice).

[37] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, jenž aproboval závěr žalovaného, že činnost stěžovatele ve prospěch RD Rýmařov byla závislou prací (§ 2 zákoníku práce). Mezi znaky závislé práce patří její soustavnost, osobní výkon práce podle pokynů zaměstnavatele, hospodářská závislost na zaměstnavateli (povinnost jednat jménem zaměstnavatele a na jeho účet) a nakonec vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35). Pokud by shora uvedené znaky byly v posuzovaném případě naplněny, byla by vyloučena kvalifikace této pracovní činnosti dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[38] Stěžovatel vykonával práce pro RD Rýmařov v období od 11. 5. 2016 do 9. 11. 2016. Jeho pracovní činnost (při výrobě a kompletaci stavebních dílů rodinných domků) byla řízena a kontrolována zaměstnanci RD Rýmařov, pracoval s pomocí pracovních pomůcek a materiálů této společnosti. O osobním výkonu práce vypovídá i to, že byl zajištěn přímo při práci na stavbě realizované touto společností. Soustavnost práce je patrná z evidence docházky, podle níž pracoval vždy od pondělí do pátku zpravidla 11,5 hodin denně. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že činnost stěžovatele naplňovala znaky závislé práce.

[39] Ani rozhodnutí Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ve věci C-91/13, na které stěžovatel odkazuje, nemůže podpořit verzi o „přeshraničním“ poskytování služeb, v němž SDEU posuzoval odlišnou otázku. Dle citovaného judikátu SDEU určitá společnost poskytovala služby v hostitelském státě (Nizozemí) prostřednictvím tureckých zaměstnanců. V nynější věci však RD Rýmařov (působící v hostitelské zemi, tedy v České republice) měla naopak poskytovat službu („proškolení“) ZBIMAR PLUS (společnosti z vysílající země). SDEU ostatně v citovaném judikátu uvedl, že členský stát může ověřovat, zda *podnik usazený v jiném členském státě, který vysílá na jeho území pracovníky z třetího státu, nevyužívá svobody poskytování služeb k jinému účelu než k poskytnutí dané služby (viz rozsudky Rush Portuguesa, EU:C:1990:142, bod 17; Komise v. Lucembursko, EU:C:2004:655, bod 39, a Komise v. Rakousko, EU:C:2006:595, bod 56).* Právě k takové situaci však došlo v projednávaném případě: zejména ze smlouvy o spolupráci (na č. l. 35 správního spisu) je patrné, že pod záminkou „přeshraniční služby“ společnosti ZBIMAR PLUS a RD Rýmařov využívaly práce cizinců, kteří neměli ani pracovní ani pobytová povolení v České republice. Kromě toho je soudu z jeho úřední činnosti známo (věci vedené pod sp. zn. 9 Azs 340/2017, či sp. zn. 9 Azs 339/2017), že RD Rýmařov využívala podobným způsobem závislé práce dalších pracovníků, kteří – stejně jako stěžovatel – měli polské povolení k zaměstnání a měli být údajně „proškolováni“ tím, že pracují jako dělníci pro RD Rýmařov.

[40] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že skutková verze o poskytování služby v podobě „proškolení“ stěžovatele a dalších pracovníků je účelová, neboť skutečným účelem smlouvy o spolupráci byla snaha o legalizaci pracovní činnosti ukrajinských dělníků vysílaných polskou společností do České republiky.

[41] V neposlední řadě nelze přisvědčit ani námitce, že správní orgány při rozhodování o vyhoštění stěžovatele vycházely z chybného předpokladu, že v době prováděné kontroly nedisponoval platným povolením k pobytu a práci na území Polské republiky. Správní orgány stěžovateli uložily správní vyhoštění za to, že byl zaměstnán na území České

republiky bez příslušného povolení, přičemž i jeho pobyt na tomto území byl nelegální. Samotný fakt, že dne 25. 10. 2016 získal oprávnění k pobytu a práci pro území Polské republiky (viz č. l. 74 správního spisu) v dané věci nehraje žádnou roli.

[42] Podstatné naopak je (což zcela správně uvedla i žalovaná na str. 3 napadeného rozhodnutí), že na základě Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), byl stěžovatel na území České republiky oprávněn pobývat na základě polského víza maximálně po dobu 90 dní během jakéhokoli období 180 po sobě jdoucích dnů. Maximální povolenou délku pobytu v délce 90 dní však překročil dne 9. 8. 2016. Kromě toho bylo jeho polské vízum platné pouze ode dne 6. 4. 2016 do dne 10. 9. 2016 (č. l. 70 správního spisu). Z těchto důvodů postupoval správní orgán prvního stupně správně, pokud mu vytkl neoprávněný pobyt ode dne 9. 8. 2016 do dne 9. 11. 2016 (den kontroly v areálu RD Rýmařov).

[43] Současně je třeba dodat, že není případný ani odkaz na jiná správní rozhodnutí o správních vyhoštěních, která mají základ v provedené kontrole ze dne 9. 11. 2016 v areálu RD Rýmařov. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že v těchto věcech bylo cizincům uloženo správní vyhoštění v délce 6 měsíců, přičemž rozhodující pro stanovení délky vyhoštění ve věci stěžovatele bylo zejména to, že kromě nelegálního výkonu práce na území České republiky se dopustil i toho, že se na území České republiky zdržoval bez platného víza či jiného platného povolení.

[44] Nakonec se soud zabýval otázkou, zda správní orgány překročily své pravomoci, pokud při rozhodování o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců si učinily vlastní závěr o tom, zda stěžovatel pracovní činnost pro RD Rýmařov vykonával ve vztahu závislé práce.

[45] Krajský soud správně připomněl, že orgánům Policie České republiky je svěřena pravomoc vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mimo jiné i v případě, pokud cizinec je zaměstnán na území České republiky bez příslušného povolení [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců]. Zákon o pobytu cizinců obsahuje vlastní definici pojmu zaměstnání, z čehož lze podle krajského soudu podpůrně dovodit, že při rozhodování o správním vyhoštění je předpokládána úvaha správních orgánů rozhodujících na základě tohoto zákona (orgánů Policie České republiky), zda pracovní činnost cizince naplňovala znaky závislé práce. Nakonec krajský soud zdůraznil, že důvodem pro rozhodnutí o správním vyhoštění není naplnění skutkové podstaty přestupku ve sféře zákona o zaměstnanosti, a proto inspektorát práce není zavázán k vydání deklaratorního rozhodnutí o výkonu nelegální činnosti.

[46] S výše uvedeným hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a odkazuje na řadu svých rozhodnutí (např. rozsudek ze dne 4. 10. 2017, č. j. 6 Azs 221/2017 – 24), z něhož vyplývá, že příslušné orgány Policie České republiky jsou v této souvislosti oprávněny samy si učinit závěr, zda cizinec vykonává závislou práci, či nikoliv. Jelikož tato otázka nenáleží do výlučné pravomoci příslušných inspektorátů práce, ani posledně uvedená námitka stěžovatele není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[47] S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. zamítl.

[48] O náhradě nákladů řízení rozhodl na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu